

MARGA MAGMA

Het driftige heksje

Petra van Engelenburcht

Schrijver: Petra van Engelenburcht

Coverontwerp: Tammy Lidholm

ISBN: 9789403703703015

© Petra van Engelenburcht

HOOFDSTUK 1. MARGA EN DE ONGEWONE DAG.

‘Bah! Bah en nog eens bah. Die gemene pestkopperige naarlingen. Wat zijn ze toch gemeen tegen mij, die gemene rottige kevervreTERS. Ik geef ze de prikkietel als ze me weer pesten, hoor.’

Het kleine magere meisje dat zo boos staat te praten tegen de spiegel, heeft rode krullen en groene ogen. Zij heeft een blauw nachthemdje aan en om haar linkerarm draagt ze een armband met mooie witte stenen. Dit kleine meisje is geen gewoon meisje, nee hoor. Marga Magma is een echte heks, zelfs al is ze nog erg klein en weet je wat het allerergste is, dit kleine heksje heeft ook nog de klungelvloek.

Marga stampt op de vloer. Dat is eigenlijk heel gewoon, maar het is echt niet gewoon voor een klein meisje van acht jaar om de deur van haar kamertje te moeten ontvloeken. Dat moet wel, want haar vriendjes vinden het altijd leuk om te plagen. Nu ook weer, kijk nou toch wat ze haar nou weer hebben aangedaan. Dat is toch zo gemeen van die valse watervloovangers.

Het heksje kijkt naar haar voeten. Dit zijn geen gewone kleine meisjesvoeten. Nee, allebei haar voeten zijn zo groot als een brood!

Aan één grote teen bungelt nog net een klein paars pantoffeltje. Het kleine driftige heksje stampvoet weer en alles in haar kamertje rammelt en klingelt ervan.

‘Bleh,’ zucht Marga diep, ‘die flauwe plaagkoppers zijn altijd gemeen tegen mij.’ Boos zijn helpt niet. Het kleine heksje denkt even diep na tot ze weet wat te doen tegen die gekke grote voeten. Na drie tovergebaren zijn ze gelukkig weer weg.

Marga zou het liefste op haar kamer willen blijven, daar is ze tenminste veilig, maar ja, ook kleine heksjes moeten naar de wc. Marga moet plassen.

Marga steekt extra voorzichtig haar hand uit. Eerst met een vingertje en daarna, als ze de deur voorzichtig aanraakt? Hé, gelukkig gebeurt er niets. Ze doet de deur op een kiertje open en het meisje kijkt naar links en naar rechts. Nergens iemand te zien die haar wil pesten? Nee, gelukkig niet. Wel ziet ze een lange gang met een boel deuren met vrolijke kleuren. Een deur is zo breed dat je er met twee tegelijk door kan. Die deur is van de kleefaantweeling, Marieke en Martha. Zij zijn de gemeenste pestkoppen van alle kinderen die hier wonen. Marga, het kleine driftige heksje woont in Wekasy, dat is het mooiste kasteel dat er maar bestaat. Ken je Wekasy misschien? Wel eens van gehoord? Hebben ze je op school wel eens aangewezen op de kaart waar het zou kunnen liggen? Nee? Nou, dat is misschien maar beter ook. Wekasy is namelijk een kasteel waar iedereen kan toveren. Echt iedereen is heks of tovenaar, eigenlijk al vanaf de geboorte. Dat kan best gevaarlijk zijn. Kom je als tante of oom, je nieuwe nichtje of neefje een kadootje brengen en wil je de kleine even gezellig kietelen? Voor je het weet, veranderen al je vingers in dropstaven of worteltjes. Krijg je ineens een olifantenslurf of verander je zelfs in een konijntje! In Wekasy is iedereen daar nou wel aan gewend, eventjes de onttoverings spreuk zeggen drie keer achter elkaar en er is niets meer aan de hand. Nou ja, als ploknijsje is dat niet zo gemakkelijk, dan moet iemand je even helpen. Want soms, héél soms. Dan is iedereen ergens in veranderd en kan niemand de ont-toverings spreuk zeggen. Ja, dan is toveren heel erg gevaarlijk. En daarom ligt kasteel Wekasy ergens waar niemand er bij toeval even langs kan komen. En als je het toch

toevallig op een of andere vakantie tegenkomt? Ga nou niet eventjes een selfie maken of wat foto's. Soms liggen er mensen in een ziekenhuis. Daar zeggen ze wel van; 'Oh, die is van een rots gevallen.' of, 'oh, hij of zij zijn door iets gebeten.' Soms! Heel soms is toveren gevaarlijk. Vooral als het door een boos iemand gebruikt wordt. Dan kunnen er de engste dingen gebeuren. Marga zit op de toverschool om toveren te leren en eigenlijk. Ja, het is helemaal niet leuk om dat te moeten zeggen... Eigenlijk is Marga de slechtste van de hele klas!

Oh jee, dat vindt het kleine heksje helemaal niet leuk om te horen. Ze wordt zelfs heel erg boos als ze haar daarmee pesten, want Marga is het meest driftige heksje dat je jezelf maar voor kan stellen. Als Marga driftig wordt, dan staat ze te stampvoeten en wordt haar gezicht knalrood. Dan springen er ook allemaal vonken van haar vingers en schreeuwt ze een heleboel boze woorden, dan wordt er al gegiecheld door de pestkoppen, maar als het kleine heksje daarbij als een driftig stuiterballetje op en neer springt? Dan wordt ze vreselijk uitgelachen! Het is maar net morgen en nu zijn ze haar alweer aan het pesten. Marga vindt dat helemaal niet eerlijk.

Het kleine heksje doet voorzichtig de deur verder open. Er groeien zomaar boompjes in de gang vol met mooie bloemen en de vloerbedekking is frisgroen gras vol klaver en lekker ruikend onkruid. Drie witte eenhoorntjes met gouden manen, niet hoger als haar knie, rennen spelend voorbij. Voor ze weer een stapje naar buiten doet, kruist Marga haar beide wijsvingers over elkaar. 'Abracadabra,' fluistert het kleine heksje de sterkste bezwering om je te beschermen tegen tovenarij. Dit is het meest belangrijke toverwoord dat er maar

bestaat. 'Abracadabra', fluistert Marga. Ze doet opnieuw een pasje naar voren. Ze wil het toverwoord net weer zeggen; en dan...!

'Booeehhh!' Met geklauwde vingers springt een pestkop naar voren. Hij had zich verstopt achter het boompje met de paarse bloemen, vlak naast Marga's deur. 'Rudy!' Marga bedekt vol schrik haar bonkend hart en kijkt hem boos aan. Haar broer Rudy is drie keer zo groot als zij, maar hij is dan ook al veertien. Hij heeft zwart krullend haar en blauwe ogen. Zijn benen zijn erg lang en mager in zijn zwarte broek en op zijn rode trui staat een springende eenhoorn. 'Boeh,' zegt haar broer grinnikend nog een keer. Hij heet eigenlijk Rudolf, naar zijn vader, maar iedereen noemt hem Rudy.

Marga kijkt woedend naar hem, want haar grote broer staat te lachen omdat hij haar te pakken heeft...

'Rudy! Jij gemene lelijke briepekop! Krijg de prikkietel!' Marga begint op en neer te springen in haar nachtponnetje. Ze wordt knalrood en schreeuwt, 'jij akelige gemene pestkop! Jij zwarte vleerkop!' Rudy moet steeds meer lachen omdat zijn zusje zo kwaad wordt.

Marga wijst boos naar hem, 'Fliffelfluffie, krijg de prikkietel,' schreeuwt het springende heksje haar toverwoord.

(Oh ja, weet je, elke heks of tovenaars heeft een eigen toverwoord. Pas als ze dat toverwoord spreken kunnen ze toveren. Trouwens, als je niet kunt toveren helpt het niets wat je zegt. Probeer het maar, zeg gerust drie keer achter elkaar Fliffelfluffie, dat helpt helemaal niets als je niet kan toveren.)

'Had ik jou lekker te pakken, zusje,' zegt hij tevreden grinnikend, maar uit het niets duiken een paar grote handen op. Die handen gaan naar hem toe en de grote vingers geven Rudy van links een harde por

tussen zijn ribben, 'Ho! Dat is niet eerlijk,' roept haar broer, als hij weer door de grote handen gekieteld wordt. Marga lacht tevreden. Ze had niet verwacht dat haar betovering veel zou doen, maar Rudy roept, 'ih,' en 'ah,' en gekieteld door de twee handen springt hij heen en weer. Tot hij zijn wijsvingers tegen elkaar kan drukken en 'abracadabra' hijgt tussen het lachen door. Rudy moet het nog twee keer zeggen voor Marga's betovering verdwijnt. Nu is het Marga's beurt om te lachen.

'Wacht maar, lach jij mij uit?' Rudy is best ook een beetje driftig en hij schreeuwt zijn toverwoord, 'Obediki!' Met een poef, krijgt zijn kleine zusje zulke grote oren dat ze bijna op de grond hangen!

'Oh, dat is gemeen. Griefel grafel plaf!' Marga wijst naar hem en Rudy's zwarte haar word een grote wirwar van stekelige punten!

Pief! Paf! Poef. Broer en zus betoveren elkaar tot ze nauwelijks nog herkenbaar zijn. Marga de brietebal is zo dik geworden dat ze als een bal rond rolt in de gang. Rudy de dungs lungel is zo lang en mager dat zijn hoofd het plafond raakt en hij helemaal krom moet staan.

'Goed, goed, jij wint,' zegt Rudy, als zijn zusje hem boos aankijkt.

Na een paar keer abracadabra zeggen, zijn ze weer gewoon.

'Wauw zusje, je wordt echt steeds beter,' zegt Rudy lachend. 'Op een dag geef je me nog zeven staarten.' Hij neemt zijn zusje toch ongerust op. Als Marga eenmaal boos is, kan ze dat gemakkelijk drie dagen vol houden. Het kleine meisje heeft onder haar rode krullen inderdaad gefronste wenkbrauwen, maar zijn complimentje werkt. De frons verdwijnt en zijn zusje glimlacht. 'Denk je dat echt Rudy?'

'Nou, voor een klein heksje had je me nu echt goed te pakken,' geeft haar broer toe. Hij wrijft heimelijk over zijn ribben die flink gekieteld zijn. Rudy kijkt even rond, maar er is verder niemand te zien.

'Marga, ik wil je wat vragen.'

'Oh, wat dan?' Het meisje kijkt haar broer afwachtend aan.

'Ik ga zo toveren. Wil je me straks helpen, want ik mag in vaders studeerkamer toveren.'

'Echt waar?' Marga kijkt erg verbaasd, want vader laat nooit iemand in zijn kamer toveren. 'Wat ga je toveren dan?' Haar broer wrijft even zijn nek en grijnst wat verlegen.

'Daar snap jij toch niets van,' haalt hij zijn schouders op. 'Dat zijn toverdingen.'

'Oh, goed hoor,' knikt het kleine heksje, want zij snapt inderdaad niet veel van toverdingen.

Marga kijkt haar broer aan en probeert om niet te gaan lachen, want Rudy heeft puistjes. Midden op zijn neus zit er zelfs een hééle grote!

Rudy begint te lopen, 'ik zie je straks wel, goed? Over een hinkelpokje of twee.'

(In Wekasi houdt iedereen er erg van om spelletjes te spelen. Hinkelen is het meest geliefde spelletje omdat wie de goede passen doet, die bij het einde van de hinkelbaan in iets grappigs verandert.

Hinkelen noemen ze in Wekasi een hinkelpokje.

Daarom noemen ze ook de uren een hinkelpokje.)

Marga vraagt zich af wat haar broer gaat toveren dat hij haar hulp ervoor nodig heeft, maar om in vaders studeerkamer te mogen zijn. Daar heeft ze wel wat over, want in die kamer is alles heel erg spannend.

'Het is echt geen gewone dag vandaag,' fluistert het jonge heksje, 'ik mag in vaders kamer.'

Oei, Marga moet ineens héél erg nodig plassen. Het kleine heksje zet het op een rennen naar de

badkamer. Even later komt ze de wc weer uit en gaat meteen naar de spiegel, want zodra ze haar spiegelbeeld ziet, telt ze altijd haar sproeten. ‘Blééééh,’ steekt ze haar tong uit, omdat er weer wat sproetjes bijgekomen zijn. Alle vrouwen van de Magma familie hebben rood haar en sproeten. Marga wil liever geen sproeten, dat staat zo kinderachtig vindt ze zelf. Een heksje van acht heeft daar nog maar weinig over te zeggen, maar later, als ze toveren kan. Dan zijn die sproeten zó, in een Flifelfluffie, verdwenen.

Tevreden grinnikt het heksje, want ze heeft haar broer lekker de prikkietel gegeven. ‘Net goed,’ zegt ze tegen haar spiegelbeeld die ook tevreden grinnikt. In haar kamertje trekt ze haar nachthemd uit en stopt het meisje een handvol knikkers in de ene zak van haar blauwe jurkje en in de andere haar hapdoos. Ze kamt haar rode krullen en is klaar. Wassen en aankleden is een heel gewoon iets voor haar, maar alweer blijkt niets gewoon te zijn op deze vroege morgen.

Als Marga de badkamer uitkomt, zijn de nachtegalen veranderd in witte konijntjes met paarse stipjes. Al fluiten ze net zo vrolijk.

Het beekje dat dwars door de gang kronkelt, is bevroren. De mooie zwarte spin is zelfs veranderd in een piepende witte muis, die wanhopig probeert uit het web te komen. Alle eenhoortjes hebben witte vleugeltjes gekregen en vliegen klapwiekend door de lucht.

Marga tilt drie konijntjes uit de boom. Daarna probeert ze een klein eenhoortje te vangen, om het te onttoveren, maar hij vliegt klepperend van haar weg. ‘Kom hier,’ roept Marga driftig en rent achter het beestje aan. ‘Kom meteen hier, jij akelige fladderpek. Of, of ik betover je.’ De kleine eenhoorn

fladdert steeds weer buiten bereik van haar grijpende vingers, ook als ze ernaar springt. 'Wacht maar, jij lelijke vierpotige

fladderaar, ik krijg je wel!'

Boos stampvoet het driftige heksje. Marga kruist haar vingers en roept, 'Fliffelfluffie, eenhoorn kom hier!' In de plaats van dat het beestje braaf naar haar toekomt verschijnt er een grote witte duif op haar handen.

'Alle dikke paarse toverbonen,' het heksje stampvoet kwaad, 'waarom lukt er toch nooit wat,' klaagt ze.

Het komt vast door de klungelvloek, dat ze die duif tevoorschijn tovert.

Waarom, oh waarom, moet zij toch ook vervloekt zijn.

Alle meisjes van de familie hebben last van deze vloek die door het geklungel van een heks is

gebeurd. Door de klungelvloek gaat elke betovering

fout en kunnen er de raarste dingen gebeuren. 'Nou

weet je wat,' stampvoet Marga boos. 'Ik ga lekker niet klungelen, let maar op, ik ga dit allemaal weer goed toveren!'

Zo hard als ze maar kan roept ze het weer,

'fliffelfluffie!'

Een witte duif is niet zo erg, maar nu ze de tweede keer Fliffelfluffie zegt, verschijnen er, pief, paf poef, een boel grote zwarte spinnen die kriebelend over haar handen lopen!

Brrr! Marga is blij dat de spinnen in lucht oplossen als

ze van haar handen springen. 'Gewoon opnieuw

doen, zegt het heksje tegen zichzelf en even haalt ze diep adem en, ... fliffelfluffie!

Zomaar verschijnt er een regenwolk die precies

boven haar begint te regenen en haar kletsnat

maakt. 'Ooh, grote stomme klungelkop! Wat moet ik

nou toch doen?' Marga is blij dat de regen ophoudt

en kijkt boos de gang rond. Doordat de eenhoorns

heen en weer vliegen, is het hier gevaarlijk

geworden, want de vliegende paardjes vliegen al lucht trappelend op haar af en proberen haar te schoppen. Ze zijn vast boos dat ze rond moeten vliegen in plaats van te lopen. 'Bah, dat hebben Marieke en Martha weer gedaan. Ze kunnen ook niets met rust laten,' verzucht het jonge heksje. Marga drukte haar vingertoppen en de toppen van de twee duimen stevig tegen elkaar. Opnieuw haalt ze diep adem voor haar toverwoord. 'Fliffelfluffie,' zegt ze luid.

'Gatsie,' haar toverwoord kan ook helemaal niets, alles blijft hetzelfde!

Boos zegt ze het weer, 'fliffelfluffie!' Om haar heen regent het meteen knikkers die vrolijk weggrollen. Marga geeft de moed niet op. 'Fliffelfluffie,' roept ze, nu heel hard.

Uit het niets dwarrelen witte vogelveertjes rond. De veertjes kriebelen haar neus en laten haar niezen.

Marga hoort ineens lachen.

Vanuit hun kamerdeur kijken de kleefaan tweeling giechelend toe.

Marga stampvoet als ze de tweeling ziet. 'Is het nou afgelopen,' schreeuwt het heksje driftig. 'Jullie gemene giechelkoppen! Potten vol met paarse spinnen nog eens aan toe! Ik wil alles hier weer gewoon hebben!' Marieke en Martha moeten alleen maar nog harder lachen.

Het driftige heksje stampvoet zo hard dat er vonken onder haar schoen vandaan springen! Ze haalt heel diep adem, want ze wil hun eens een hele boel boze woorden zeggen, maar...

'Marga?' Een harde ruk aan haar mouw laat het heksje bijna omvallen van schrik. Haar broer kijkt grinnikend op haar neer. 'Laat die pestkoppen maar,' zegt Rudy troostend. 'Vader tovert dat straks wel weer goed. Kom je me helpen?'

'Rudy! Alle paarse toverbonen,' stampvoet Marga driftig. 'Laat me toch niet de hele tijd zo schrikken.'
'Pas op, als straks de koeproek roept kun je nooit meer normaal kijken,' grinnikt haar broer. 'Kom nu maar mee.'

'Ik heb honger, waar heb je me nou voor nodig?'
Marga zwaait haar armen ongeduldig heen en weer. 'Ik moet straks naar toverschool.'

'Tante Nicola zou toverles geven vandaag,' zegt Rudy opgewekt. 'Maar dat gaat niet door, want ze is in de gedichtjesput gevallen.' 'In de gedichtjesput?'

Marga kent die put wel. In de kelder is de mooiste hinkelbaan van alle hinkelbanen in Wekasi. Aan het einde is een diepe put. Als je het hinkelen goed doet, krijg je aan het einde vleugels, dan vlieg je gewoon over de put heen.

Marga giechelt. Haar tante heeft het hinkelen niet goed gedaan en is in de put gevallen. Nu kan ze alleen nog maar in dichtvorm praten en dat is erg grappig. Het heksje wil meteen naar de kelder gaan, maar haar broer grijpt ongeduldig haar hand. 'Ze halen tante Nicola er wel uit,' grijnst hij. 'Nu zijn we lekker vrij
vandaag, kom je mee?'

Marga weet niet dat haar broer helemaal geen toestemming heeft om in de studeerkamer van hun vader te mogen. Vader is vandaag een lange tijd weg, weet Rudy. Dan kan hij mooi gebruik maken van alle toverboeken die daar zijn. Hij heeft maar één spreuk nodig, maar eentje.

Rudy wrijft over zijn wang, want daar zitten drie akelig jeukende bultjes bij elkaar. Ook jonge tovenaars en heksen hebben last van puistjes en Rudy heeft er nou net weer een paar, en weet je wat? De aller allergrootste zit precies midden op zijn neus! Rudy

vind het vreselijk en wordt erg kwaad als iemand hem er mee pest, vooral zijn kleine zusje.

‘En mijn ontbijt dan?’ Marga kijkt haar broer hongerig aan en drukt op haar buikje.

‘Ik tover wel wat lekkers voor je.’ Rudy haalt uit zijn zak een kleine doos. ‘Obediki,’ zegt hij en doet de doos open. Dit is zijn hapdoos. Daar kan hij al het lekkers waar hij maar zin in heeft uithalen. Rudy steekt zijn zusje een grote waffel met slagroom toe en gretig begint ze ervan te snoepen. Terwijl ze de waffel opeet, volgt het meisje haar broer door de lange gangen van het kasteel.

Wekasi is het mooiste kasteel dat er maar bestaat. Er zijn overal kamers, kamertjes, trappen en lange of korte gangen, zalen, torens en overal staan, zitten of liggen de leukste spullen die hun grote toverfamilie heeft verzameld door de eeuwen heen.

Al die tijd dat ze er wonen, hebben de tovenaars en heksen van alles verzonnen om het kasteel steeds leuker en mooier te maken om in te wonen. Wat Rudy zelf erg leuk vind is dat er aan het eind van de gang met de slaapkamers, wel een trappengat zit, maar hier is alleen geen trap, maar een hele lange glijbaan. Deze glijbaan kan je niet alleen omlaag, maar ook naar boven laten glijden. Ze willen naar de kelder waar immers de toverkamer van hun vader was. Rudy gaat zitten en Marga achter hem, slaat net haar magere armpjes om haar broer heen, want in een mum van tijd glijden ze omlaag.

Onder aan de glijbaan ligt een grote stapel kussentjes om hun op te vangen. De kinderen gaan staan en dan zijn ze in de grote hal.

Midden in de hal staat een prachtige oude eik vol oranje bladeren. Op de takken fluiten gekleurde vogels vrolijke liedjes en er springen zelfs eekhoorentjes rond. Vlakbij de boom is weer iets moois. Hier ligt namelijk een lang geleden gezonken